

Віталій Коротиш

МИТЕЦЬ

ВІН КВІТКУ виростив,
Якої не було.
Вона зросла з погаслої зорі.
Він віз
У переповненім трамваї
Жовтогарячу квітку
Дум і мрій.
Штовхалися кондуктори лебелі.
Дзвонили рейки власний заповіт.
А квітка, проростаючи з портфеля,
Пелюстками
Обмацувала світ.
Світ жив.
Світ біг.
У світ, що був навколо,
Прийшов ще один
Шматок тепла.
Руда зоря, зоря неохолола
На шмат паперу
Квіткою лягла.

ШЕКСПІР

ТОДІ, КОЛИ оспівують поети
Довгожданій,
Вимріяний мир,
Приносять нам Ромео та Джульєтта
Свою любов,
Величну, як Шекспір.

...Хто є Шекспір?
Чи був він?
Білі руки
Підводять вчені — їм бракує слів.
Чи був він — той актор,
Чиї перуки
Вкривали наймудрішу із голів?
Хто є Шекспір?
А що таке безсмертя?
А як сонети збурюють світи?
Митцеві часом необхідно вмерти,
Аби своє безсмертя віднайти.
І хто глибінь тієї слави зміряв
Та правди, що чужа хитанню мод?!
Народжує Шевченків і Шекспірів,
Як знак своєї вічності,
Народ.
Художник перепони днів ламає,
Якщо на світі гідно він прожив.
Є дійові особи
І немає
На світі непричетних глядачів.
Високі думи час собою значать.
Стають вони мов пасма вічних гір.
Був Гамлет.
Був народ англійський.
Значить,
Напевне був Шекспір.

ОСІННЄ

ЩЕ ЯК жестикуляція безрукого.
Щось надприродне.
Щось позаприродне.
Дивлюсь, як яблуні рвучкими рухами
Зів'яле листя ловлять за городом.
Стоять ліси з рудими парасольками,
Підтримують руками небо сонне.
І скарані на горло довгі соняхи
Рушниці тіл націлюють у сонце.
А дівчина зіницями ожинними
Крізь цілий світ на мене пильно дивиться.
Що є кохання?
Слухай-но... Скажи мені!..
Ти, певно, знаєш все, лісова дівце.
Що є любов?
По літері збиратиму,
До слова слово, доки не знайду.
...Дві яблуні руками кострубатими
Зів'яле листя ловлять у саду.

